

Sygn. akt III A Ua 854/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Szyburska-Walczak (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Pauter SSA Danuta Rychlik-Dobrowolska
Protokolant:	Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 9 sierpnia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

przy udziale zainteresowanego N. B.

o wydanie zaświadczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych

na skutek apelacji (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 13 marca 2012 r. sygn. akt VIII U 2331/11

I. oddala apelację,

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 marca 2012 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie wnioskodawczyni (...) sp. z o.o. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 19 października 2011 r., w której odmówiono wydania zaświadczenia potwierdzającego, że zainteresowany N. B. w okresie wykonywania pracy na terytorium Francji podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych za okres od dnia 4 kwietnia 2011 r. do dnia 4 września 2011 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni – (...) sp. z o.o. we W. prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem są między innymi: roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków i obiektów, roboty budowlane specjalistyczne, działalność polegająca na wyszukiwaniu miejsc pracy i pozyskiwaniu pracowników, działalność agencji pracy tymczasowej, a także pozostała działalność związana z udostępnianiem pracowników.

W dniu 30 marca 2011 r. zainteresowany N. B. zawarł z wnioskodawczynią umowę o pracę na czas określony w celu wykonywania pracy na rzecz i pod kierownictwem firmy (...) S.A. (...) z siedzibą we Francji, (pracodawcy użytkownika). Na mocy tej umowy zainteresowany został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika porządkowego, na okres od dnia 4 kwietnia 2011 r. do dnia 4 września 2011 r. Wynagrodzenie zainteresowanego określono na 350 euro brutto miesięcznie przy średnio-tygodniowej normie czasu pracy w wymiarze 39 godzin, natomiast dieta za wykonywanie zadania służbowego poza stałym miejscem pracy miała wynosić 45 euro za dzień. Zainteresowany od dnia 4 kwietnia 2011 r. został zgłoszony do ubezpieczeń jako pracownik wnioskodawczyni. Przed zawarciem umowy o pracę z wnioskodawczynią nie pozostawał w zatrudnieniu, nie prowadził działalności gospodarczej, nie miał żadnego tytułu do ubezpieczenia społecznego. Nadto nie pobierał żadnych stypendiów, zasiłków dla bezrobotnych ani świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W dniu 13 lipca 2011 r. do organu rentowego wpłynął wniosek (...) sp. z o.o. we W. o poświadczenie dokumentu o ustawodawstwie właściwym dla zainteresowanego w związku z czasowym oddelegowaniem go na terytorium Francji. Wraz z wnioskiem przedłożono formularz A1 oraz wypełniony druk – informację w celu wydania zaświadczenia o ustawodawstwie właściwym z którego wynikało, że zainteresowany przed wysłaniem był zgłoszony do ubezpieczenia społecznego jako członek rodziny od dnia 1 stycznia 1999 r. Informacja ta zawierała pouczenie, iż na podstawie pkt.5a Decyzji Komisji Administracyjnej A2 z dnia 12 czerwca 2009 r. (Dz. U. UE 2010/C/106/02) instytucja ubezpieczeniowa ma prawo do przeprowadzenia kontroli przez cały okres delegowania, w celu stwierdzenia, czy okres ten się nie zakończył, przy czym kontrole mogą dotyczyć w szczególności opłacania składek i utrzymywania bezpośredniego związku. Dodatkowo w dniu 8 sierpnia 2011 r. przedłożono do organu rentowego druk B – 4, czyli oświadczenie pracownika kierowanego do pracy za granicę, stanowiące załącznik do formularza zaświadczenia A1.

Organ rentowy w dniu 27 lipca 2011 r. poinformował wnioskodawczynię i zainteresowanego, iż zainteresowany bezpośrednio przed delegowaniem nie podlegał co najmniej miesiąc ustawodawstwu polskiemu. Od dnia 31 października 2004 r. do dnia 3 kwietnia 2011 r., a więc do dnia poprzedzającego delegację, nastąpiła przerwa w zgłoszeniu go do ubezpieczeń. W dniu 24 czerwca 2011 r. N. B. został wyrejestrowany z ubezpieczeń jako pracownik firmy wnioskodawczyni.

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie (...) sp. z o.o. we W. jest niezasadne.

Sąd Okręgowy argumentował, że dla zasadności roszczenia wnioskodawczyni istotne znaczenie miało ustalenie, ustawodawstwa jakiego państwa - w zakresie ubezpieczeń społecznych - w okresie wykonywania pracy na terytorium Francji podlegał zainteresowany.

Sąd Okręgowy wskazał, że art. 11 ust. 2 lit. „a” Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego dotyczy osób wykonujących pracę najemną lub pracę na własny rachunek w Państwie Członkowskim i zgodnie z jego treścią osoba ta podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego. Decydujące znaczenie ma więc miejsce, gdzie pracownicy rzeczywiście świadczą pracę, niezależnie od ich miejsca zamieszkania oraz siedziby pracodawcy, który ich zatrudnia. Oznacza to, że pracownik podlega ubezpieczeniu społecznemu i zdrowotnemu oraz płaci składki w państwie, w którym pracuje. Od tej zasady w art. 12 ust. 1 w/w Rozporządzenia przewidziano wyjątek i dotyczy on pracowników delegowanych. Pozwala on pracownikom przejściowo delegowanym do pracy w innym kraju na pozostanie w systemie ubezpieczeń społecznych w państwie, z którego zostali oddelegowani, pod warunkiem, że przewidywany okres wykonywania pracy nie przekracza 24 miesięcy i że nie zostali oni skierowani w miejsce pracy innej osoby, której okres skierowania upłynął. Co za tym idzie w stosunku do delegowanego pracownika w dalszym ciągu miałyby zastosowanie przepisy ubezpieczeniowe kraju wysyłającego, chociaż wykonuje on pracę w innym państwie. Dokumentem potwierdzającym

jest formularz A1, który jest wystawiany przez instytucję ubezpieczeniową, w przypadku Polski - jednostkę terenową ZUS właściwą miejscowo dla pracodawcy, która zaświadcza, że dany pracownik przez okres 24 miesiące objęty jest polskim systemem zabezpieczenia społecznego, mimo świadczenia pracy w innym kraju. Jeśli zatem pracodawca nie uzyska takiego formularza dla swoich oddelegowanych pracowników, co do zasady powinien ubezpieczyć ich za granicą w miejscu swojej przejściowej pracy.

Z kolei Rozporządzenie Wykonawcze Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. w art. 14 ust. 1 stanowi, że do celów stosowania art. 12 ust. 1 Rozporządzenia Podstawowego osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swoją działalność, a która jest delegowana do innego państwa członkowskiego, oznacza także osobę zatrudnioną w celu oddelegowania jej do innego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że osoba ta bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlega już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca. Zgodnie z Decyzją Nr A2 Komisji Administracyjnej do Spraw Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego wymóg podlegania przez pracownika ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jego pracodawca bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia jest spełniony, jeżeli pracownik przez co najmniej miesiąc podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że zainteresowany bezpośrednio przed dniem rozpoczęcia zatrudnienia na terytorium Francji nie podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczenia społecznego, tym samym przesłanka „bezpośredniości”, o której mowa w art. 14 w/w rozporządzenia wykonawczego, nie została przez niego spełniona. Skoro więc N. B. w świetle w/w przepisów nie podlegał ustawodawstwu polskiemu w tym zakresie, to podlegał ustawodawstwu państwa, na obszar którego został oddelegowany, a więc ustawodawstwu francuskiemu. Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, że prawidłowo organ rentowy odmówił wydania zaświadczenia A1 i w oparciu o art. 477¹⁴ §1 kpc oddalił odwołanie wnioskodawcy. W punkcie II sentencji wyroku Sąd Okręgowy orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 99 kpc i §11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349).

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła (...) spółka z o.o., zarzucając mu naruszenie art. 12 ust. 1 Rozporządzenia Nr 883/2004 w zw. z art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Nr 987/2009, przez błędną wykładnię przesłanek określonych w art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Nr 987/2009, a co za tym idzie niezastosowanie powołanych przepisów.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienia jej roszczeń, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Nadto wniosła o zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że Sąd Okręgowy wadliwie uznał, że aby uzyskać zaświadczenie A1, pracownik oddelegowany do pracy w innym państwie członkowskim winien posiadać, przez co najmniej miesiąc przed delegowaniem, status ubezpieczonego w państwie, w którym siedzibę ma pracodawca dokonujący delegowania. Przepis art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Nr 987/2009 wymaga bowiem aby pracownik oddelegowany, bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia, podlegał już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca. Spór w sprawie dotyczył wyłącznie spełnienia tej właśnie przesłanki. Brak podstaw aby na gruncie rozporządzeń koordynacyjnych utożsamiać pojęcia „podleganie ustawodawstwu, z pojęciem „podleganie ubezpieczeniu”. Pojęcie „ustawodawstwo” oznacza przepisy ustawowe, wykonawcze i inne oraz obowiązujące środki wykonawcze odnoszące się do działów zabezpieczenia społecznego. Rozporządzenie nr 883/2004 definiuje pojęcia „ubezpieczony” oraz „okres ubezpieczenia”. Odróżnienie tych pojęć prowadzi do wniosku, że ustawodawca wspólnotowy, wskazując na przesłankę podlegania ustawodawstwu, nie utożsamiał jej z podleganiem ubezpieczeniu. Przepisy wspólnotowe, które organy państw członkowskich obowiązane są stosować bezpośrednio, zmierzały do ochrony przed fikcyjnym przemieszczaniem się pracowników pomiędzy państwami członkowskimi, w celu osiągnięcia korzyści z tytułu podlegania ustawodawstwu innego państwa członkowskiego, z którym pracownika nie łączą żadne więzi.

Zainteresowany N. B. po 30 października 2004r. nadal podlegał ustawodawstwu polskiemu, spełnił zatem warunek, o którym mowa w art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Nr 987/09.

Apelujący wskazał także, że Sąd I instancji błędnie wywodzi swoje stanowisko nie z bezwzględnie obowiązujących przepisów rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady, ale kryteriów o charakterze pozanormatywnym, wyrażonych w Decyzji A2 Komisji Administracyjnej Ds. Zabezpieczenia Społecznego z 12 czerwca 2009r., to jest organu pomocniczego (doradczego) Komisji Europejskiej, którego akty nie odnoszą skutku bezpośredniego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja (...) sp. z o.o. we W. jest bezzasadna.

Sporną kwestia w sprawie było ustalenia, któremu ustawodawstwu, polskiemu czy francuskiemu, w zakresie ubezpieczeń społecznych winien podlegać zainteresowany N. B. w okresie jego zatrudnienia we Francji od dnia 4 kwietnia 2011 r. do dnia 4 września 2011 r. i w konsekwencji czy organ rentowy jest zobowiązany do wydania dla zainteresowanego zaświadczenia o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej - A1.

Wnioskodawczyni spółka z o.o. (...) twierdziła, że uregulowanie zawarte w art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 dotyczącego wykonania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 284/1) pozwalające na podleganie pracownika zatrudnionego w celu odddelegowania do innego państwa członkowskiego jak pracownika najemnego w pierwszym państwie, wymaga jedynie, aby w stosunku do danej osoby, bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia w innym państwie członkowskim, miały zastosowanie wszelkie normy, uregulowania oraz ogół przepisów dotyczących zabezpieczenia społecznego. Nie chodzi natomiast o podleganie takiej osoby, bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia w innym państwie członkowskim, ubezpieczeniu społecznemu i posiadanie statusu ubezpieczonego, co – zdaniem apelującej - błędnie przyjął Sąd Okręgowy. Zainteresowany w okresie bezpośrednio poprzedzającym oddelegowanie do pracy we Francji, mimo że nie świadczył wówczas pracy w Polsce i nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu, jednak podlegał ogólnie obowiązującym przepisom na terytorium RP, a więc także polskiemu ustawodawstwu w zakresie systemu zabezpieczenia społecznego, co zdaniem apelującej jest wystarczające dla spełnienia warunku z art. 14 ust. 1 rozporządzenia koordynacyjnego.

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska (...) sp. z o.o. we W..

Na wstępie należy jednak zaznaczyć, że przy konstruowaniu stanu faktycznego Sąd I instancji wadliwie ustalił, że w dokumentacji złożonej organowi rentowemu podano, iż zainteresowany przed delegowaniem był zgłoszony do ubezpieczenia społecznego jako członek rodziny od dnia 1 stycznia 1999 r. W aktach organu rentowego znajduje się bowiem kopia druku ZUS ZCZA z 20 stycznia 1999r., z którego wynika, że N. B. ur. (...) zgłoszony był od 1 stycznia 1999r. jedynie jako członek rodziny B. B. uprawniony do świadczeń z ubezpieczenia zdrowotnego. N. B. oświadczył natomiast, że był nieprzerwanie zgłoszony do ustawodawstwa polskiego w zakresie zabezpieczenia społecznego jako członek rodziny B. B. poprzez podleganie ubezpieczeniu członka rodziny, przy czym nie podał okresu tego ubezpieczenia. Należy też poczynić dodatkowe ustalenie, że N. B. nie posiadał żadnych tytułów do ubezpieczenia w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ani też w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2007r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (zeznania N. B. k. 30).

Należy podkreślić, że zgodnie z ogólną zasadą prawa wspólnotowego wyrażoną w art. 11 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (L.166/1) osoby, których rozporządzenie dotyczy, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego.

Z kolei zasada terytorialności (*lex loci laboris*), którą wprowadza art. 11 ust. 3 lit. „a” w/w rozporządzenia ma tę konsekwencję, że osoba wykonująca pracę najemną lub pracę na własny rachunek na terytorium państwa członkowskiego. podlega ustawodawstwu tego państwa.

W przeciwieństwie do zasady z art. 11 ust. 1 zasada terytorialności przewiduje wyjątki i uregulowania szczególne. Jeden z tych wyjątków dotyczy tzw. pracowników wysłanych i został uregulowany w art. 12 ust. 1 w/w rozporządzenia. Zgodnie z treścią tego przepisu osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie prowadzi tam swą działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego do wykonywania pracy w imieniu tego pracodawcy, nadal podlega ustawodawstwu pierwszego państwa członkowskiego, pod warunkiem że przewidywany czas takiej pracy nie przekracza 24 miesięcy i że osoba ta nie jest wysłana, by zastąpić inną delegowaną osobę.

Uregulowanie z art. 12 ust. 1 zostało uszczegółowione w art. 14 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 tego aktu, do celów stosowania art. 12 ust. 1 rozporządzenia podstawowego „osoba, która wykonuje działalność jako pracownik najemny w państwie członkowskim w imieniu pracodawcy, który normalnie tam prowadzi swoją działalność, a która jest delegowana przez tego pracodawcę do innego państwa członkowskiego”, oznacza także osobę zatrudnioną w celu oddelegowania jej do innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że osoba ta bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia podlega już ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma jej pracodawca.

Zatem z treści tych przepisów jasno wynika, że sam fakt, iż zainteresowany nie przekroczył okresu 24 miesięcy zatrudnienia we Francji i nie został tam wysłany w miejsce innej osoby, której upłynął okres skierowania, nie jest wystarczający do podlegania polskim przepisom ubezpieczenia społecznego. Konieczne jest jeszcze uznanie, iż bezpośrednio przed podjęciem zatrudnienia we Francji podlegał już ustawodawstwu państwa polskiego. W świetle w/w przepisów nie sposób przyjąć interpretacji przedstawionej przez wnioskodawczynię, która w istocie sprowadza się do stwierdzenia, iż sam fakt pobytu zainteresowanego w Polsce, bezpośrednio przed wysłaniem go do Francji, jest wystarczający do spełnienia warunku podlegania ustawodawstwu polskiemu.

Należy podkreślić, że powyższe uregulowanie jest przywilejem i odstępstwem od zasady terytorialności, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Z tej też przyczyny, nie negując, że pojęcie podlegania ustawodawstwu państwa członkowskiego należy rozumieć szeroko, zatem nie tylko jako podleganie ubezpieczeniom społecznym zgodnie z ustawą z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. nr 205 z 2009r., poz. 1585 ze zm.) nie sposób zgodzić się z poglądem prezentowanym przez apelującego. Ma słuszość sąd I instancji prezentując pogląd, że przesłanka podlegania ustawodawstwu immanentnie związana jest z podleganiem ubezpieczeniu, ale niezasadne byłoby twierdzenie, że tylko podleganie ubezpieczeniu wyczerpuje pojęcie podlegania ustawodawstwu.

Mając na uwadze szczególny charakter omawianej regulacji należy stwierdzić, że dotyczy ona podlegania ustawodawstwu związanemu z szeroko pojętym zabezpieczeniem społecznym regulowanym w/w rozporządzeniami wspólnotowymi. Zatem nie tylko podleganie ubezpieczeniu społecznemu z tytułu pracy świadczonej na podstawie umowy o pracę, umowy agencyjnej, czy też zlecenia, pozwala na uznanie „podlegania ustawodawstwu państwa członkowskiego”, ale również dotyczy to wszelkich sytuacji, które „wtłaczają” daną osobę w system ustawodawstwa zabezpieczenia społecznego. Słusznie w tym zakresie sąd I instancji dokonał analizy art. 3 Rozporządzenia Nr 883/2004 wskazującego na działy zabezpieczenia społecznego do których odnoszą się normy koordynacyjne. Zauważyć tu trzeba, że przepis ten stanowi, że omawiane rozporządzenie stosuje się do całego ustawodawstwa odnoszącego się do określonych w art. 3 działów zabezpieczenia społecznego, wymienionych przez sąd I instancji. Z wyliczenia tego wyprowadzić trzeba wniosek, że chodzi tu także o podleganie tylko ubezpieczeniu zdrowotnemu z danego tytułu, na przykład na podstawie posiadania statusu bezrobotnego, pobierania renty, emerytury, czy zachowywania statusu studenta.

Natomiast interpretacja apelującego w istocie rozszerza zakres stosowania w/w przepisów skoro zgodnie z twierdzeniami apelacji praktycznie sam pobyt na terytorium danego państwa pozwalałby na skorzystanie z wyjątkowego uregulowania zawartego w w/w przepisach. Tymczasem mają one na celu wyeliminować kolizje w zakresie podlegania różnym systemom zabezpieczenia społecznego i w konsekwencji ograniczyć instrumentalne wykorzystywanie, przez pracodawców wysyłających pracowników do pracy za granicę, różniących się obciążeń składkowych oraz świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W świetle powyższego nie można w całości zaakceptować twierdzenia, że osoba, która z uwagi fakt braku świadczenia pracy nie podlega w tym zakresie ubezpieczeniu społecznemu, powinna być uznana za podmiot podległy polskiemu ustawodawstwu w zakresie systemu zabezpieczenia społecznego, bowiem do osoby takiej nie stosuje się przepisów żadnego innego państwa członkowskiego. Takie abstrakcyjne rozumienie pojęcia podlegania polskiemu ustawodawstwu poprzez fakt zamieszkiwania na danym terytorium nie ma w systemie norm koordynacyjnych żadnego umocowania. Natomiast w toku postępowania zainteresowany zeznał, że nie posiadał żadnych tytułów do ubezpieczenia w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ani też w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2007r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164 z 2008r., poz. 1027 ze zm.). Wskazywał w postępowaniu przed organem rentowym, że posiadał tytuł do ubezpieczenia zdrowotnego jako członek rodziny B. B.. Za członka rodziny osoby opłacającej składkę na ubezpieczenie zdrowotne nie jest odprowadzana składka na ubezpieczenie zdrowotne. Mimo to wspomniana osoba jest ubezpieczona i w konsekwencji ma prawo do bezpłatnych świadczeń opieki zdrowotnej przysługujących w ramach ubezpieczenia zdrowotnego.

Jednak zgodnie z art. 5 pkt 3a wymienionej ustawy, członek rodziny to dziecko własne, dziecko małżonka, dziecko przysposobione, wnuka albo dziecko obce, dla którego ustanowiono opiekę, albo dziecko obce w ramach rodziny zastępczej, do ukończenia przez nie 18 lat, a jeżeli kształci się dalej - do ukończenia 26 lat, natomiast jeżeli posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności lub inne traktowane na równi - bez ograniczenia wieku. Zainteresowany nie spełnia wymienionych kryteriów.

Prawidłowo zatem sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Nadto pośrednio o słuszności powyższych rozważań, wbrew zarzutom skarżącej, świadczy treść Decyzji Nr A2 z dnia 12 czerwca 2009 r. Komisji Administracyjnej DS. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego dotycząca wykładni art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie ustawodawstwa mającego zastosowanie do pracowników delegowanych i osób wykonujących pracę na własny rachunek, tymczasowo pracujących poza państwem właściwym. Zgodnie z tą decyzją dla celów stosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 987/2009, tytułem wskazówki, wymóg, do którego odnoszą się słowa „bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia”, można uważać za spełniony, jeśli dana osoba podlega przez co najmniej miesiąc ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym pracodawca ma swoją siedzibę. Krótsze okresy wymagać będą indywidualnej oceny w konkretnych przypadkach, z uwzględnieniem wszelkich innych występujących czynników. Nie sposób nie uznać racji apelującej, że sądy nie są związane wykładnią w/w Komisji Administracyjnej. Decyzje Komisji Administracyjnej są bowiem aktami niewiążącymi. Nie oznacza to jednak, że są pozbawione jakiegokolwiek skutku. Propozycje wykładni zawarte w w/w Decyzji nie są prawnie obojętne, a tym bardziej nie stanowią przeszkód w możliwości zaakceptowania przez sądy krajowe tego rodzaju postulowanej interpretacji przepisów rozporządzenia przy rozstrzygnięciu sporów wynikających z krótkotrwałego przemieszczania się pracowników delegowanych do pracy za granicą. Wykładnia taka jest jednym z poglądów dotyczących interpretacji postanowień rozporządzeń przedstawionym przez wyspecjalizowany organ Komisji Europejskiej. Sądy krajowe mogą więc kierować się wykładnią zaprezentowaną w decyzjach Komisji – organu powołanego na podstawie art. 71 i nast. Rozporządzenia Nr 883/2004 – szczególnie, jeżeli ustalą, że wykładania nie jest sprzeczna z postanowieniami rozporządzeń.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny w punkcie I wyroku oddalił apelację wnioskodawcy.

Skoro apelacja wnioskodawczyni została oddalona to zgodnie z art. 98 kpc jest ona obowiązana zwrócić organowi rentowemu, jako stronie wygrywającej sprawę, na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach (art. 98 §3 kpc w związku z art. 99 kpc). W sprawie strona pozwana przed Sądem Apelacyjnym była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – radcę prawnego Z. R. (k.22 – akt sprawy), który zgłosił żądanie zwrotu kosztów procesu. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny w punkcie II w oparciu o §12 ust.1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn zm.) zasądził od wnioskodawczyni na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

K.S.